

# MITES OLLEGENDES La LLEGENDA DEL PONT DE CAN VERNET

**H**eus aquí en aquell temps que els ocells tenien dents i els ànecs portaven sabates, a sant cugat del vallès hi havia una gran mancança d'aigua per beure i regar els camps de conreu. els únics que en tenien a l'abast eren els monjos del monestir, que en gaudien amb escreix gràcies a una mina subterrània.

existien altres fonts en diferents llocs del terme (la font de can gordi, la font de l'ermetà i tantes altres), però era molt costós i feixuc portar l'aigua fins a sant cugat. els carros de trabuc, les dones amb garrafes de fang i la canalla amb càntirs es feien un tip d'anar amunt i avall traginant aigua.

un dia la maria de ca l'aiguabarreig, cansada de tragar aigua, va demanar als monjos que li permetessin entrar

al monestir per poar aigua. els monjos entengueren que la demanda no es podia complir perquè... "les dones eren l'ham del pecat"; per tant, era impossible que pogués entrar al recinte "prohibit" i treure'n l'aigua que els donava el bon déu. davant la negativa, la marieta, enrabiada, va contestar:

—tant se me'n fot de qui és l'aigua! encara que fos del diable, el cas és aconseguir l'aigua necessària per casa! un dia, quan anava cap a casa, va entreveure un personatge estrany entre la foscor de la nit que, amb cops d'aixada, intentava canalitzar l'aigua d'un rierol cap al poble de sant cugat. la maria, sorpresa davant d'aquella situació, li va preguntar què feia en aquell lloc i en aquella hora tan intempestiva.

L'estrany personatge respongué amb veu malhumorada:

—ves, vull que l'aigua d'aquest rierol serveixi per regar els camps del poble i omplir els pous de totes les cases. passa cap a casa que no vull perdre el temps!

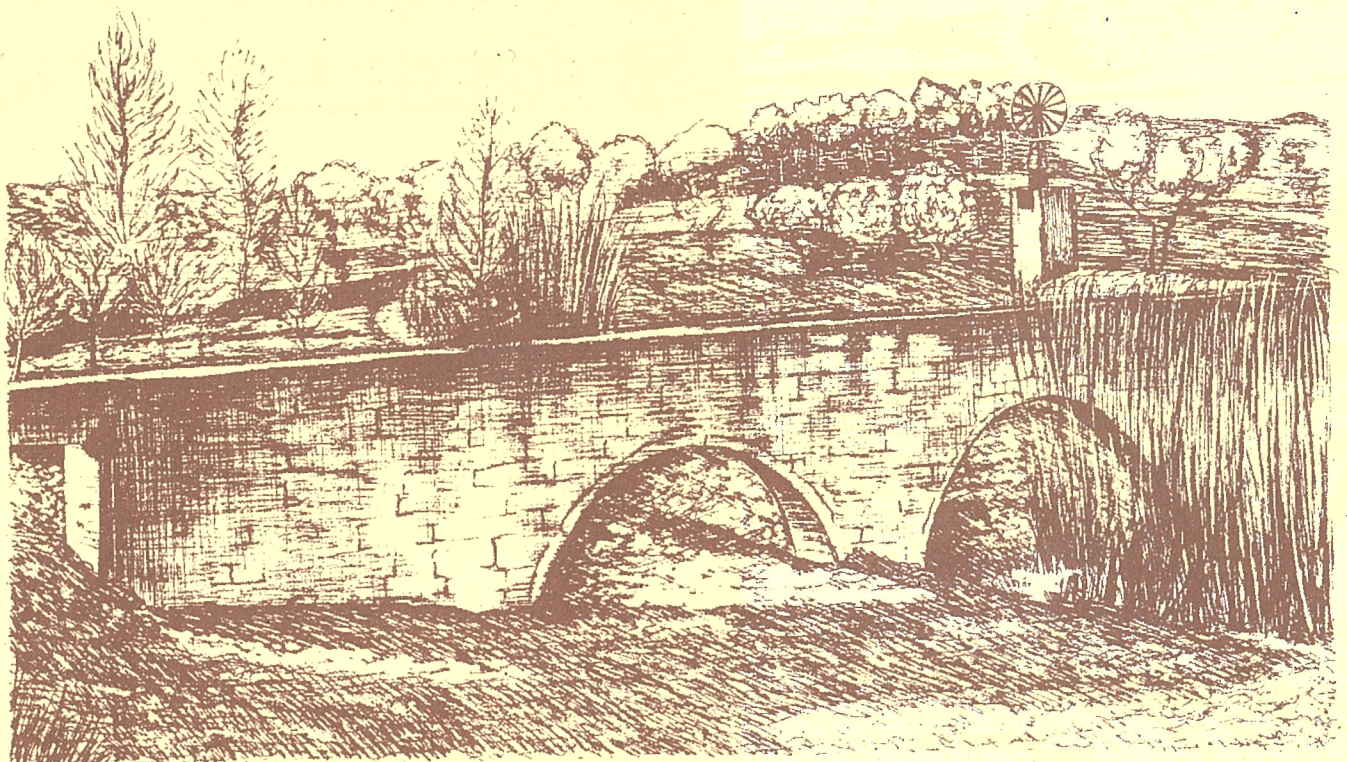
la maria encara no havia aconseguit veure la cara de l'insòlit personatge, puix cada vegada que ho intentava girava el rostre volent-se amagar. i continuà:

—veus aquell desnivell?

—sí —respongué la maria.

—hi construiré un pont aquesta mateixa nit perquè l'aigua s'hi passegi per sobre i arribi a tot el poble.

—ai, déu meu!, ja sabeu que l'aigua de la mina de can vullpalleres





s'eixuga tot sovint? —digué la noia amb veu tremolosa.

—calla, merdosa! no pronunciïs aquest nom en ma presència! jo et juro que aquest rierol mai més no s'eixugarà i la primera persona que hi passi caurà per sempre més als meus braços. això, però, no ho has de dir a ningú; si no, es desfarà l'encanteri.

la maria, escarrifada i tremolosa, va acceptar el tracte.

l'endemà mateix rajaven més fonts del bosc i els pagesos del poble van començar a construir pous perquè algú va dir que sota terra hi havia aigua. la maria fins i tot va pensar en la possibilitat de canalitzar l'aigua de la mare de la font per sobre el pont que havia construït l'estrany personatge aquella mateixa nit i fer-la arribar al poble.

enmig de l'alegria dels santcugatencs, hi havia una dona amb cara preocupada: era la maria. no parava de pensar qui seria el primer a travessar el pont maleït.

finalment va prendre la decisió de carregar la responsabilitat als monjos del monestir, ja que, segons ella, eren

els culpables per no haver-li donat l'aigua que demanava al seu moment. quan va explicar només una part de la veritat per tal de no desfer l'encanteri, els monjos van quedar ben astorats, esporuguits i esmaperduts. no podien permetre que cap monjo caigués en mans del diable.

per tal d'evitar que cap santcugatenc travessés el pont i se l'endugués el banyetes, l'abat del monestir va enviar el més jove i eixerit dels seus monjos per vigilar una i altra banda. mentrestant, el dimoni reia com un beneït en veure la cara espantada del vigilant, tot pensant que tard o d'hora algú travessaria aquell pont maleït. passaren les hores i quan va arribar la mitjanit del cinquè dia, el monjo, cansat de vigilar, va pensar la manera de sortir-se'n. va atiar un boc vell, banyut i sorneguer, per tal que passés pel pont. el monjo li donà una forta empenta i el boc travessà el pont a corre-cuita. el dimoni, enmig de la foscor, l'entomà entre els seus braços, però en veure de qui es tractava es quedà baldat i mig fotut perquè el que volia i necessitava era el cos i l'ànima d'una persona de

carn i ossos. seguidament, el monjo va escapolar-se dient allò de "paraula donada és paraula sagrada".

diuen que el diable, rabiós, enfadat i venjatiu, volgué enderrocar el pont de can vernet, però no tingué prou forces perquè estava construït amb grans pedres procedents del coll de campanyà. el dimoni es va haver de conformar amb el boc com a trofeu i a sant cugat mai més no hi ha tornat a faltar l'aigua necessària per beure i regar.

a partir d'aquell moment, l'aigua de la mare de la font, situada a prop de can vullpalleres, es canalitzà per sobre el pont de can vernet i arribà, primer, a la font del monestir i després a la plaça d'octavià.

la canalització tenia uns tres quilòmetres i, després de travessar el pont, seguia cap als carrers de la mina, sant martí, plaça pep ventura, plana de l'hospital, indústria i fins trobar el primer sortidor d'aigua del monestir. segons els santcugatencs d'aquell temps, l'aigua era tan bona que, fins i tot, guaria les llagues d'estómac.

rogeli pedró